

متن پرسش

سلام علیکم و رحمه الله: خدا قوت! محب، منتظر عنایت، دلتنگ و ملتمس دعایتان هستیم. در تحیرم که منی که اهم و مهم نمی‌کنم امورم را، منی که گاهی بجای اتیان واجبات و ترک محرمات، اتیان مستحباب و ترک واجبات می‌کنم و کور کور و پر مدعی میرم جلو، آیا می‌توانم اولین سرباز آقا باشم؟! آیا می‌توانم خودم رو در زمان مناسب و مطلوب حضرت اصلاح کنم؟ آیا بخاطر تاخیرم تابحال و علم داشتن و عمل نکردن و غفلت و غیره آقا مرا پس می‌زند؟ به دردش نمی‌خورم دیگر؟ چه کنیم از خودمان و خودمان و خودمان، اخیرا دو باری نیت کردم خدمت برسم ولی باز چه کنیم از خودمان؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! «آن قدر ای دل که توانی بکوش / گرچه بهشت‌اش نه به کوشش دهند». به هر حال با همین افتادن‌ها و بلندشدن‌ها است که انسان به راه می‌افتد و گذشته‌اش چراغ راه آینده‌اش می‌گردد. «تو مگو ما را به آن شه راه نیست / با کریمان کارها دشوار نیست». موفق باشید